

Ще донедавна вважалось, що неможливо поєднати альтруїстичний ідейний та суто практичний напрями. Але суспільство знайшло вихід у соціальному підприємстві. Тому проектна діяльність, її мотиваційна складова, зокрема, – це одна з головних складових соціального підприємства.

Список використаних джерел:

1. Гриньова В.М. Організаційні проблеми інноваційної діяльності на підприємствах.: [навч. посіб.] / В.М. Гриньова, В.В. Власенко. – Х.: ІНЖЕК, 2005. – 200 с.
2. Школяр С. П. Елементи системного підходу у підготовці майбутніх менеджерів. Науковий вісник Чернівецького університету. Серія: Педагогіка та психологія. 2015. С. 230–235.
3. Рубан О.В., Школяр С.П. Деякі елементи аналізу кадрових служб та потенціалу організації / Ресурсно-орієнтоване навчання в «ЗД»: доступність, діалог, динаміка : матеріали I Міжнар. наук.-практ. інтернет-конф. (м. Полтава, 22-23 лютого 2021 р.). С. 262-264.

ІННОВАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ У ПІДГОТОВЦІ МАЙБУТНІХ ВЧИТЕЛІВ ПРИРОДНИЧИХ ДИСЦИПЛІН

*Геращенко Ю.М.
Полтава, Україна*

Основною метою освітнього процесу вищої школи в умовах глобалізації, інформатизації та інтеграції світової спільноти є підготовка фахівця та формування творчої особистості, здатної до самостійної роботи, яка вміють діяти в нестандартних ситуаціях й відчуває потребу в безперервній освіті. Для реалізації цієї мети у вищих освітніх закладах впроваджують різні форми та методи навчання, виявляють оптимальні шляхи інтеграції навчально-виховного процесу і науково-виробничої сфери, а також шукають нові та ефективні форми організації самостійної роботи студентів.

Самостійна робота студентів є невід'ємною частиною освітнього процесу у вищій школі, яка покликана підвищити якість навчання, активізувати мислення, розвинути творчі здібності студентів, їх прагнення до самостійного набуття нових знань, що в свою чергу сприяє самовизначенню й самореалізації [1].

У педагогічній практиці «педагогічна інновація» трактують як:

1) Цілеспрямована зміна, що вносить в освітнє середовище стабільні елементи (нововведення), що поліпшують характеристики окремих частин, компонентів освітньої системи загалом.

2) Процес освоєння нововведення (нового засобу, методу, методики, технології, програми тощо).

3) Пошук методик і програм, їх впровадження в освітній процес й творче переосмислення [3, с.104].

Виділяють такі рівні інноваційності в освіті:

1. Модифікація (фрагментарна або велика) вже відомого раніше. Нововведення такого рівня легко упізнається: основоположні принципи і

елементи технології відомі. Але, характер втілення, адаптація до нових умов робить метод або технологію новими.

2. Репродуктивна інтеграція. Її сенс полягає у тому, що педагог обирає, виходячи з власних професійних потреб та досвіду, ідей, прийомів, методик, з яких створює «власний», в чомусь оригінальний, метод діяльності. Завдяки цьому виникає: - комбінаторне нововведення (нове виникає на основі раніше відомого і упізнаваного); - оригінальна система (це можуть бути відомі, але незатребувані раніше методи, в нових умовах отримують «нове життя» і нові імпульси до розвитку).

3. Творча інтеграція. Нове виникає як результат активного творчого пошуку викладача. При цьому, особливу роль відіграє «інсайт», творче осяяння, що дозволяє створити щось принципово нове, чого раніше не було в педагогічній науці [2].

Інновації в освіті спрямовані на створення і використання нових ефективних програм, форм, методів і засобів трансляції знань і взаємодія педагога з учнями. Освітня технологія - це комплексна інтегрована, інноваційна система, що включає впорядковану множину операцій і дій, що забезпечують визначення цілей навчання; зміст навчання; інформаційно-предметні і організаційні аспекти, які спрямовані: на засвоєння знань, формування професійних умінь і навичок, формування особистісних якостей, визначених цілями навчання.

Список використаних джерел:

1. Постернак Н.О. Інноваційні форми навчання студентів вищих навчальних закладів освіти // Збірник тез доповідей II міжвузівської науково-практичної конференції (м. Київ, 11 квітня 2017 року). – К. : КНУТД, 2017.
2. Постернак Н.О. Формування професійної готовності майбутніх вчителів природничих дисциплін засобами інтерактивних форм навчання // Матеріали Міжнародної науково-практичної конференції (м. Дніпро, 12-13 травня 2017 року). – Херсон :Видавничий дім «Гельветика», 2017.

СОКОЛЬСЬКА ГІМНАСТИКА ЯК ЧИННИК ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РУХОВОЇ АКТИВНОСТІ ШКОЛЯРІВ

*Гогоць В.Д.
Полтава, Україна*

Серед великого кола проблем фізичного виховання нашого часу одне із центральних місць займає проблема рухової активності учнівської молоді. Адже рух – важлива потреба нашого організму.

На жаль сьогодні, за даними багатьох дослідників [1-5] вороги людині – це мала рухливість, яка супроводжується нервовими перевантаженнями, тим самим загрожує не тільки здоров'ю людині, але й життю. Протидіяти цьому можуть передусім фізична культура і спорт, які сприяють руховій активності.

Метою нашої статті є: розкрити значення сокольської гімнастичної системи як одному із засобів вирішення багатьох рухових завдань фізичної культури і спорту в сучасних умовах.